

नंदादीप

पोलादाचा अजस्र पक्षी
बलशाली पंख पसरून
निघाला वेगाने
आभाळाच्या निळाईत
ढगांवर स्वार होऊन...

जादूचा उडता महाल
आतमध्ये अनेक जीव
भांबावलेले, आतुरलेले
काहीसे धास्तावलेले
निघालेले प्रवासाला
प्रचंड बोचकी घेऊन
आपापल्या सुखदुःखांची!

साता समुद्रांपलीकडे
दूर दूर एक नगरी
लाख लाख दिव्यांची
गजबजलेल्या रस्त्यांची
दाटीवाटीत बांधलेल्या
छोट्यामोठ्या घरांची
त्यामध्ये सामावलेल्या
माणसांच्या गर्दीची

नगरीमध्ये बरीच घाण
झोपडपट्ट्या ठायी ठायी
मधूनच कुठेतरी
उंच बंगले कुबेरशाही
रस्ते सदा माणसांनी
तुडुंब भरून वाहणारे
त्यांतूनच वाट काढीत
गाड्या जाती मुश्किलीने

गजबजलेल्या बाजारात
छोटेखानी एक घर
कडक उन्हातील सावलीसारखं!
वात्सल्याचे अखंड निर्झर
पाझरतात ज्यांच्या उरी
अशी सारी प्रेमळ माणसं.

आणि एक नंदादीप
जीवनाच्या मंदिरात
आईबाबांनी लावलेला
प्रेमाचा, त्यागाचा
अपरंपार निष्ठेचा
सत्य आणि पावित्र्याच्या
तेजाने जळणारा
काळ्याकुट्ट निराशेला
हलकेच दूर सारून
मनात प्रकाश फुलविणारा

याच दीपाने उजळलेली
नकळत केव्हातरी
अंतरंगात इवली ज्योत
सदैव तेवत ठेवण्यासाठी
हजारो मैलांवरून
धडपडत इतक्या दूर
याचीच ओढ
धरून आणी

नंदादीपाचा स्निग्ध प्रकाश
अजूनही कायम होता
अंधाराला उजळून टाकीत
अंतर्यामी तृप्त होता!

– बुंदा जो शी

('पेन्नफुळे ' या कवितासंग्रहातून)